

Després del 16-n...

Com valorem els resultats?

Les eleccions al Parlament de Catalunya del 16 de novembre i els pactes que les han succeït marquen, sens dubte, un canvi (si més no formal) en la dinàmica política del Principat. Ja en el comunicat de valoració dels resultats, des de l'MDT mostràvem la nostra satisfacció per la pèrdua de suport electoral dels dos partits que havien monopolitzat la política principatina i consideràvem l'ascens de les forces de l'esquerra nacional com un reflex dels avenços en la presa de consciència social i nacional del nostre poble davant les agressi-

ons de l'espanyolisme i les polítiques liberals de CiU i el PP.

Alhora, però, mostràvem la nostra preocupació per dos fets innegables: la consolidació d'una bossa de vot dretà i ultraespanyolista a mans del PP, i la incapacitat de l'Esquerra Independentista de ser present, amb veu pròpia, en la contesa electoral. Perquè si bé una part gens menyspreable de la nostra base social va abstenir-se, una altra part va decidir votar i, un cop més, no va poder fer-ho per una opció que representés amb claredat i fermesa els nostres plantejaments polítics.

L'èxit relatiu de forces com ERC i ICV ens planteja un greu perill: la possibilitat

que l'Esquerra Independentista sociològica assimili de forma conscient o inconscient una renúncia a la lluita institucional i deixi aquest terreny a mans de les forces reformistes, la qual cosa conduiria el nostre moviment de manera gairebé automàtica a l'eterna marginalitat o, a tot estirar, a esdevenir una mena de moviment social d'aquelles forces.

Per tant, des de l'MDT ens reafirmem en la prioritat de construir des de l'Esquerra Independentista una organització unitària de masses que ens permeti, entre d'altres coses, intervenir amb veu pròpia en el terreny institucional i que ens doni projecció pública, evitant que les

opcions reformistes capitalitzin el nostre treball en les lluites i moviments socials i populars.

Com veiem el pacte de govern?

Mirem de ser optimistes: és objectivament molt difícil (però no impossible, s'hi hauran d'esforçar) que el proper govern de la Generalitat principatina arribi a dur a terme unes polítiques socialment i nacionalment més nefastes que les exercides per CiU (i el PP).

No obstant això, ens apuntarem algunes dades actuals, com ara l'ús de la nostra llengua, la qualitat de l'escola pública i la política de concerts amb la privada, la situació de la sanitat pública, el dèficit d'infraestructures, el dèficit fiscal, la col·laboració entre entitats i institucions del conjunt dels Països Catalans, el règim de llibertats i l'abast de la repressió social i política, la independència, objectivitat i catalanitat de TVC o la projecció internacional del fet nacional català, no fos cas que d'aquí 4 anys...

Siguem seriosos: la manera com s'han dut a terme les negociacions per a la formació del govern PSOE-ERC-ICV, el contingut dels acords i la foto del nou equip de govern, no tan sols no ajuda a un excés d'optimisme pel que fa a la gestió de les magres competències de l'autonomia principatina, sinó que confirma totes les nostres denúncies del caràcter reformista i oportunista de les forces de l'esquerra nacional que, d'una manera o altra, ocupen el nostre potencial espai electoral.

Així, ICV, en lloc de centrar la discussió sobre la seva incorporació al govern en una base programàtica clara, com ara l'oposició al Quart Cinturó, el Túnel d'Horta i el de Braccons, la promoció del transport col·lectiu, la implantació de l'ecotaxa i la política social, (especialment en temes d'ensenyament i sanitat, àrees que més han patit les polítiques liberals de CiU), s'ha limitat a l'enrabiada i el regateig per aconseguir únicament i exclusivament poltrones per als seus dirigents: la supervivència de l'aparell d'un partit ideològicament agònic pel damunt de la defensa dels interessos populars.

I pel que fa a ERC, hem assistit a la posada en escena del reformisme en el seu estat més pur: en lloc de plantejar la negociació en els termes de la Ruptura Democràtica que l'actual conjuntura històrica requereix (és a dir, *qui vulgui governar amb nosaltres ha d'estar disposat a plantejar obertament l'exercici del dret a l'autodeterminació, la unitat nacional i l'adopció de formes de poder popular i de-*

mocràtic), ha optat per rebaixar el llistó fins allà on l'espanyolisme no tingués cap dificultat per alçar el peu.

El PSOE no ha hagut de renunciar ni al seu constitucionalisme espanyol, ni al «Pacte Antiterrorista», dissenyat per aixafar els pobles català, basc i gallec, ni a les polítiques del «*café para todos*» (i si pot ser ben aigualit, com en l'era LOAPA), ni a l'etnocentrisme espanyol i anticatalà dels Bono i Rodríguez Ibarra, ni al feixisme espanyol del Foro Babel, ni al lerrouxisme dels seus «capitans» Sala, de Madre, Bustos, etc.

Com ja denunciàvem el darrer 11 de setembre que acabaria passant, ERC no ha posat el punt de mira en la sobirania, sinó en un encaix simpàticament absurd d'una part dels catalans en l'Estat opressor: ha picat l'ham de Maragall. Que no ens enganyin, tinguem-ho ben clar: som els catalans qui hem de decidir el nostre propi futur i no mirar de caure bé l'Estat ocupant espanyol perquè continuï decidint per nosaltres amb una suposada i històricament inexistent benevolència.

I que ningú es confongui: no hauria estat defensable ni positiu per al nostre poble un pacte de continuïtat entre ERC i la *federació* que amb la seva política socialment dretana, funcionalment corrupta i nacionalment ambigua (si no directament espanyola) ha governat el Principat els darrers 23 anys. El que sí podien fer ERC i ICV i no ho han volgut, és forçar l'assumpció de qui volgués governar Catalunya d'un programa real de transformació social i d'avenç significatiu cap a la sobirania.

Torna el pacte de Sant Sebastià?

El poble que no coneix la seva història, està condemnat a repetir-la

KARL MARX

El 17 d'agost de 1930, a la vila basca de Sant Sebastià, es signava un pacte d'ERC i el PNB amb els republicans i socialistes espanyols, pacte que després de les municipals del març de 1931 havia de suposar per a Macià la proclamació de l'Estat Català, això sí, dins la «federació de repúbliques ibèriques» (?). Va ser qüestió d'hores que els espanyols (per molt socialistes i republicans que fossin) obliguessin Macià a fer-se enrere i conformar-se amb la restauració d'una Generalitat autònoma.

Pocs mesos després, el poble masculí del Principat refrendava l'Estatut de Núria amb

un 99 % de vots afirmatius sobre un 75 % de participació. Res de res, els socis de pacte espanyols van tirar de tisora un cop l'Estatut fou debatut a les corts madrilenyes i van retallar considerablement els seus continguts originals.

I encara n'hi hagué més: en ple bienni negre, quan Companys va pactar amb «els amics espanyols» l'alçament de 1934, aquests el van deixar novament a l'estacada, amb l'excepció del proletariat comunista asturià, que compartirà amb les institucions, els sindicats i el conjunt del poble del Principat la representació de la dreia espanyola.

Que potser Carod-Rovira no coneix la història de les traïcions que els seus antecessors al davant d'ERC van patir a les mans dels «progressistes» espanyols? Que hi ha algun bri d'esperança que l'actual PSOE, girant-se com un mitjó, arribés a reconèixer els nostres drets com a poble?

No ens enganyem: el regeneracionisme espanyol sempre ha fracassat i sempre fracassarà ja que Espanya és un Estat etnocèntric construït a sang i foc i fonamentat en l'explo-tació econòmica i el necessari extermini cultural de les nacions ocupades. Espanya és ir-reformable: no hem de mirar com ens hi encaixem, sinó com en sortim!

I és important que l'Esquerra Independentista tingui ben present aquesta realitat i la propagui, especialment quan aquells que es reclamen falsament sobiranistes, com els dirigents d'ERC i CiU a Catalunya i d'alguns sectors del PNB a Euskalherria, semblen tenir la fita d'aconseguir un canvi de govern a Espanya que arregli miraculosament segles d'història basada en l'opressió dels pobles ocupats per aquest Estat.

No ens cal un canvi de govern, sinó un canvi d'Estat. L'estratègia d'alliberament no passa perquè l'esclau es faci amic de l'amo, sinó perquè en prescindeixi, li agradi a aquest o no. Totes i tots els catalans ens hem de dotar d'aquell sistema econòmic i polític que més s'avingui als nostres interessos i, donat el cas, fer valer aquest dret democràtic davant els estats ocupants.

Preocupem-nos, doncs, de la nostra construcció nacional, d'articular una societat civil cohesionada, forta i combativa, de defensar un marc nacional de relacions laborals i de drets socials, d'articular el nostre territori, d'enfortir i estendre les Candidatures d'Unitat Popular, de coordinar els representants polítics dels Països Catalans, de dinamitzar la nostra cultura i l'ús de la nostra llengua i..., políticament, preparem el terreny per a la Ruptura Democràtica.

Fer política independentista

La formació del govern tripartit (PSOE-ERC-IC) al Principat de Catalunya ha modificat de manera sensible el panorama polític del nostre país tot obrint aspectes d'una nova perspectiva.

En aquestes breus ratlles intentarem d'escatir les repercussions que se'n poden esperar per a la pràctica política de l'independentisme. El fet que aquesta operació de pacte tripartit combini elements del que hem conegut correntment com a espanyolisme amb d'altres elements del que ha estat anomenat esquerra nacional i fins i tot independentisme, demana fer un esforç d'anàlisi, un esforç que comencem ara amb una primera aproximació.

Eixos principals de la política independentista

L'independentisme, que com sabem és un moviment estratègic que té com a objectiu l'alliberament nacional i social del poble català, es pot definir de manera sintètica per un seguit de trets que caracteritzen la seva pràctica política. Així, des del punt de vista de les grans línies d'activitats, es defineix per:

1. La mobilització i l'organització de les classes populars catalanes vers els objectius d'alliberament.
2. La conscienciació de les classes populars catalanes en els objectius polítics (socials i nacionals) propis de l'independentisme.
3. La denúncia de la funció negativa del paper de l'Estat espanyol (i de l'Estat francès i del marc polític europeu).
4. La capacitat de defensa (ideològica i pràctica) de les conquestes de l'independentisme.

Sabem, a més, que els objectius fonamentals es poden considerar, d'una banda, des del punt de vista estratègic (és a dir, sobre la base de les perspectives d'alliberament futur, d'acord amb les forces econòmiques i socials reals existents). I, d'altra banda, des del punt de vista tàctic (és a dir, d'acord amb la conjuntura més pròxima i considerant les forces polítiques en presència).

- Així, doncs, d'una banda, la perspectiva estratègica, que es deriva de l'anàlisi del marc econòmic i polític estatal i supraestatal, ha fet formular els objectius d'alliberament de les classes populars catalanes per mitjà de la conquesta de la Reunificació Nacional, la Independència i el Socialisme.
- D'altra banda, pel que fa al nivell tàctic més immediat i relacionat amb les condicions

polítiques conjunturals, l'objectiu de l'independentisme es pot formular com el de la conquesta del marc polític definit per la República Catalana Lliure, Federativa i Solidària.

L'avanç vers aquests objectius tot mantenint les grans línies d'activitat esmentades més amunt només es pot garantir, segons els pressupòsits de l'independentisme, amb el compliment d'un conjunt de condicions que podem resumir en les següents:

- a) La construcció i el desenvolupament d'organitzacions específiques de l'independentisme (a nivell social, cultural, polític, etc., de masses). És a dir, que l'independentisme ha de posseir, per exemple, potents organitzacions sindicals, professionals, culturals, etc., capaces d'aglutinar importants sectors socials vers els objectius propis i que siguin capaces de portar a terme una lluita ideològica independent de les coercions de les estructures dominants.
- b) L'organització (tant la pròpia de l'independentisme com la més general de caire social i cultural) ha de tenir abast nacional, és a dir, de Països Catalans. Una lluita global de tipus nacional ha de ser capaç d'aplegar des del primer moment tot el potencial humà, social i polític que representa el conjunt de la nació. El camí pot ser divers, però els instruments organitzatius han de fonamentar-se a nivell de tota la nació. (A nivell tàctic es pot tractar de processos de col·laboració o d'incorporació de les diferents zones dels Països Catalans, amb caràcter federatiu, amb el marc polític definit per la República Catalana Lliure, Federativa i Solidària).
- c) La construcció d'una Xarxa Internacional. El marc europeu i mundialitzat (o globalitzat) actual demana que el nostre moviment independentista compti amb suports sòlids a nivell internacional, no sols diplomàtics sinó també de capacitat de mobilització conjunta.

Possibilitats, mancances i contradiccions

Havent exposat a grans trets els eixos principals de la política independentista convé ara veure com poden ésser seguits en la nova conjuntura.

D'entrada, cal tenir clar que no s'ha de confondre la possibilitat de tirar endavant algunes activitats favorables al moviment nacional i popular català amb el conjunt del que han de ser les tasques i les funcions de l'independentisme.

I d'altra banda, el fet que per primera vegada es produeixi la situació abans insòlita de permetre aparèixer públicament algunes de les formulacions independentistes pot fer pensar en l'existència d'un avanç remarcable, que no és real.

La nova conjuntura política que s'ha obert al Principat de Catalunya amb el nou govern autoanomenat «catalanista i d'esquerra» pot permetre, posant recursos favorables a la cultura nacional i a una defensa parcial dels interessos populars, per exemple, una certa dinamització de la lluita cultural i lingüística, mitigar alguna injustícia social i un avanç aparent en algunes proclames nacionals catalanes al si d'algunes institucions, però té uns límits clars.

Sabem que la direcció del PSC/PSOE és obessivament espanyolista i que la política d'aquest partit és fonamentalment espanyola; el seu catalanisme és simplement província, de caire regionalista, és a dir, que –tal com ja ha declarat– no trencarà mai res d'aquest negoci de les oligarquies i de les burocràcies que és Espanya. Per a Iniciativa per Catalunya, el seu referent nacional, el seu país de referència és també el conjunt de la gran nació que formen els «Pobles d'Espanya». I pel que sabem d'ERC, caldrà veure encara fins on vol arribar en el terreny de la confrontació real amb el marc polític espanyol.

Aquest conjunt més aviat espanyolitzant i bàsicament conservador respecte al marc estatal, és oposat a l'independentisme, als seus objectius i al seu desplegament. El fet de poder comptar amb alguns recursos favorables a una certa dinamització de la lluita cultural i lingüística no hauria de fer perdre de vista que per a l'avanç del nostre moviment calen d'altres fenòmens més de fons, com els següents:

- En primer lloc, perquè l'independentisme avanci realment és imprescindible que es produeixi un avanç en l'hegemonia de l'independentisme al si dels moviments socials. I això sabem que no serà fàcil a causa de la important implantació del reformisme espanyolista que es trobarà, a més, sòlidament instal·lat al poder regional. Caldrà desplegar una lluita ideològica molt dura contra la burgesia i l'espanyolisme, i no sols contra la burgesia més tradicionalista com

la que representava CIU sinó també contra la burgesia de caire més «cosmopolita» representada pel PSOE i contra la seva política i la dels seus aliats com Iniciativa per Catalunya i Esquerra Unida.

- Ha de ser possible la dinamització de les tasques específiques de l'independentisme, com són el desplegament d'unes formes d'organització pròpies i d'abast de Països Catalans; i la construcció d'una Xarxa Internacional de lluita i de mobilització.
- S'han de poder mantenir preses de posició clares enfront del marc polític espanyol i europeu, de manera que es pugui avançar cap a la Ruptura Democràtica necessària de què hem parlat més amunt com a objectiu tàctic.

La presència dels socis descaradament espanyolistes i l'extensió dels posicionaments poc favorables a la confrontació al si de totes les forces del tripartit faran molt difícil que aquestes accions polítiques independentistes mínimes que hem exposat (hegemonia al si dels moviments socials, formes d'organització necessàries a nivell nacional i internacional, preses de posició clares) puguin ésser garantides des de les direccions de cap de les forces integrants del pacte, les quals intentaran més aviat frenar o desviar qualsevol temptativa d'anar «més enllà».

Des del punt de vista ideològic, allò que marca la línia política de les direccions del PSOE, d'ERC i d'IC és la creença fonamental en la via parlamentària espanyola com a motor gairebé exclusiu de canvi, cosa que representa creure en les possibilitats que pot oferir a nivell de l'Estat l'accés al poder del PSOE, un partit que ha estat capaç d'operacions de terrorisme d'Estat com el GAL, de fomentar les lleis anti-terroristes, la llei de partits, o fa uns anys, la llei

antiautonomista, la LOAPA, i fins i tot de mostrar una actitud d'aquiescència i d'implicació en l'intent de cop d'estat del 23 de febrer del 1981. Un panorama ben poc tranquil·litzador, més encara si aquest partit no ha fet mai cap intent d'autocrítica.

Tasques actuals de l'Esquerra Independentista

A part del desenvolupament de les tasques regulars i estratègiques de l'independentisme, des d'un punt de vista més immediat, en la conjuntura present, la nostra opció específica com a Esquerra Independentista ha de ser d'aprofitar els aspectes que poden ser favorables a l'avanç del moviment, justament per a portar a terme un conjunt de tasques importants que sintetitzem:

- **Enfortir la xarxa organitzativa**, augmentant el suport en la construcció d'organitzacions específiques i d'abast nacional de Països Catalans, una de les quals, sens dubte, ha de ser l'organització política unitària de masses de l'Esquerra Independentista.
- **Avançar en la consciència**, tot creant **infraestructures sòlides de debat i de formació**, de tal manera que augmenti la capacitat de lluita ideològica del nostre moviment.
- **Preparar ja des d'ara les condicions generals** per a la **Ruptura Democràtica Nacional i Popular** per mitjà de les línies d'acció següents:
 - **El rebuig clar i contundent als marcs polítics** (Constitució espanyola, Constitució francesa, Constitució europea, etc.), que són elements bàsics de la negació i agressió als **drets personals, socials i nacionals**

del nostre poble, i el seu reconeixement com a **subjecte de dret col·lectiu**

- La defensa de l'àmbit nacional dels Països Catalans i de la seva vigència en el camp de l'organització i la mobilització de les lluites de les classes populars catalanes (marc català de relacions laborals, per exemple).
- La defensa del Dret a l'Autodeterminació del nostre poble, amb la perspectiva d'aconseguir el seu explícit reconeixement i el desenvolupament dels mitjans per a la seva aplicació.
- La defensa de la República Lliure, Federativa, Democràtica i Solidària dels Països Catalans, com a alternativa política de veritable Ruptura Democràtica amb la situació actual i d'exercici efectiu dels nostres drets personals, socials i nacionals.
- L'avanç en la construcció d'estructures organitzatives i representatives (Assemblees unitàries, Assemblea de regidors, Consell nacional, etc.) que permetin la realització d'aquesta ruptura.

La conjuntura política actual és importantíssima per a l'Esquerra Independentista perquè l'ensorrament gradual del mite de la transició postfranquista sense ruptura que s'està produint (pel fet que s'ha demostrat un error i una falsedat que ha permès la revitalització del neoespanyolisme) ha posat al descobert les limitacions de la majoria de partits parlamentaris actuals i la pobresa de les seves propostes polítiques destinades a apuntalar el muntatge oligàrquic que és l'Estat espanyol.

En aquesta situació cal que l'Esquerra Independentista avanci cap a formes més coherents d'organització i prengui el protagonisme que li pertoca en l'escena política i en la mobilització popular.

A través de l'adreça electrònica, info@defensadelaterra, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura: